

Sygn. akt I C 821/18 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 marca 2019r.

Sąd Rejonowy w Jaśle I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Wanat

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Lucyna Szeredy

po rozpoznaniu 13 marca 2019r. w J.

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą w G.

przeciwko S. C.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 821/18 upr.

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Jaśle z dnia 13 marca 2019 r.

Powód (...) S.A. z siedzibą w G. domagał się zasądzenia od pozwanego S. C. kwoty 1.211,55 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie:

- od kwoty 5,73 zł za okres od dnia 05.05.2018 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 33,60 zł za okres od dnia 06.08.2018 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 77,83 zł za okres od dnia 20.04.2018 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 8,40 zł za okres od dnia 06.08.2018 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 47,83 zł za okres od dnia 24.02.2018 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 25,20 zł za okres od dnia 06.08.2018 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 95,89 zł za okres od dnia 08.02.2018 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 25,20 zł za okres od dnia 06.08.2018 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 51,51 zł za okres od dnia 07.11.2017 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 8,40 zł za okres od dnia 06.08.2018 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 393,64 zł za okres od dnia 01.07.2017 r. do dnia zapłaty;

- od kwoty 84,29 zł za okres od dnia 18.02.2017 r. do dnia zapłaty;

- od kwoty 181,40 zł za okres od dnia 09.12.2016 r. do dnia zapłaty;

- od kwoty 88,92 zł za okres od dnia 29.07.2016 r. do dnia zapłaty;

- od kwoty 83,71 zł za okres od dnia 18.06.2016 r. do dnia zapłaty;

oraz zwrotu kosztów procesu.

Uzasadniając powyższe żądanie powód wskazał, że na podstawie umowy sprzedaży energii elektrycznej dostarczał pozwanemu energię elektryczną do lokalu wskazanego w umowie, w związku z czym wystawił pozwanemu faktury na ww. należności. Pozwany – pomimo wezwania do zapłaty – nie uregulował zadłużenia.

Powyższe żądanie powoda zostało uwzględnione nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym przez Sąd Rejonowy w J. w dniu 06.12.2018 r.

W sprzeciwie od tego orzeczenia pozwany wnosił o oddalenie powództwa w całości, podnosząc niezasadność roszczenia z uwagi na skuteczne odstąpienie od umowy, zawartej poza lokalem przedsiębiorcy.

Wskazał, że w 2015 r. był u niego jakiś człowiek, podający się za przedstawiciela energetyki, nakłaniający go do zmiany umowy. Pozwany zgodził się na przedstawioną propozycję, ale nie otrzymał żadnych dokumentów, w szczególności kopii umowy, ani żadnych danych kontaktowych firmy.

W efekcie nie wiedział z kim podpisał umowę i po przemyśleniu swojej decyzji nie mógł od niej odstąpić. Uczynił to dopiero jak otrzymał fakturę do zapłaty od powoda. Przez cały czas pozwany był równolegle związany umową o dostarczanie prądu z (...) Obrót, któremu płacił za prąd.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu (...)przedstawiciel powódki (...) S.A.

z siedzibą w G. – działający w imieniu i na rzecz powódki D. P. złożył wizytę w miejscu zamieszkania pozwanego S. C., oferując zawarcie umowy sprzedaży energii elektrycznej na nowych, korzystniejszych dla pozwanego warunkach. Posługując się gotowym wzorcem formularza umowy (Umowa Kompleksowa dla Konsumentów) nakłonił pozwanego do podpisania formularza umowy, której przedmiotem było świadczenie usługi kompleksowej przez sprzedawcę (powoda), polegającej na sprzedaży energii elektrycznej oraz zapewnieniu świadczenia usługi dystrybucji energii elektrycznej do obiektu – miejsca zamieszkania pozwanego S. C..

W formularzu umowy przewidziano zobowiązanie klienta w szczególności do odbioru energii elektrycznej i zapłaty należności za sprzedaną energię elektryczną. Sprzedaż energii elektrycznej odbywać się miała na warunkach określonych w umowie oraz w ogólnych warunkach umów kompleksowych (...) S.A., ofercie (...) wraz z Regulaminem Oferty, Taryfie (...). Umowę przewidziano jako zawartą na czas nieokreślony. Zgodnie z treścią umowy miała ona obowiązywać od dnia jej zawarcia. Sprzedaż energii miała rozpocząć się w dniu (...)jednakże nie wcześniej niż z chwilą przeprowadzenia skutecznego procesu zmiany sprzedawcy. W tym celu jednocześnie z podpisaniem umowy, przedstawiono pozwanemu do podpisania pełnomocnictwo do wypowiedzenia w jego imieniu dotychczasowej umowy sprzedaży energii elektrycznej i świadczenia usług dystrybucji.

Po podpisaniu umowy przedstawiciel powódki nie wydał pozwanemu egzemplarza zawartej z (...) SA poza lokalem przedsiębiorstwa umowy kompleksowej oraz załączników do tej umowy lub potwierdzenia jej zawarcia, utrwalonego na papierze ani na żadnym innym trwałym nośniku (dowód: przesłuchanie pozwanego – k. 55).

Pozwany w chwili zawierania umowy miał 75 lat. Jako osoba starsza, mająca kłopoty ze wzrokiem, a co do treści umowy opierał się na zapewnieniach przedstawiciela powódki. Po wizycie przedstawiciela, pozwany miał wiele wątpliwości

co do podpisanej umowy, nie dysponując żadnymi dokumentami nie mógł zapoznać się z warunkami umowy, którą podpisał, nie dysponował nawet żadnymi danymi kontaktowymi firmy, z którą umowę podpisał.

W efekcie – korzystając z pomocy siostry PCK, albowiem jest osobą samotną – już po kilku dniach udał się do punktu obsługi klienta (...) S.A. w J., gdzie chciał zrezygnować z podpisanej umowy. Złożył w tym celu oświadczenie na piśmie z dnia (...)r. W odpowiedzi na to oświadczenie pozwanego – pismem z (...) (...) S.A. z siedzibą w R. poinformowała pozwanego, że dotychczasowa umowa z (...) nie zostanie rozwiązana, albowiem do (...) nie wpłynęła żadna informacja dotycząca zmiany sprzedawcy energii elektrycznej dla przedmiotowego punktu poboru energii. Ostatecznie umowa z (...) S.A. trwa nieprzerwanie do chwili obecnej. Pozwany korzysta z energii dostarczanej przez (...) S.A. i na jej rzecz uiszcza rachunki za energię (dowód: kserokopia umowy kompleksowej z (...) wraz z o.w.u. – k. 41 - 44, kserokopia pisma (...) S.A. z (...) – k. 51, przesłuchanie pozwanego – k. 55).

Pomimo, iż powód nie dopełnił czynności związanych z procedurą zmiany sprzedawcy, z dniem (...) rozpoczął naliczanie opłat za zużycie energii i usługę dystrybucji. Pierwszą fakturę za okres od (...)wystawił dopiero w dniu (...) (por. k. 39), a w kolejnych miesiącach skierował wobec pozwanego dalsze faktury, żądając łącznie – do dnia wniesienia pozwu – zapłaty kwoty 1.211,55 zł. Kwota ta obejmuje również należności z wystawionych not obciążeniowych z tytułu wezwań do zapłaty (dowód: faktury vat, faktura vat (...) i faktura vat (...), wystawione przez powoda w dniach: 16.06.2017 r. i 11.02.2018 r. – k. 19, 23, faktura vat (...) – k. 21 - 22, faktura vat (...) – k. 24 - 25, faktura vat (...) - k. 27 - 28, faktura vat (...) - k. 30 - 31, faktura vat (...) – k. 33 - 34, faktura vat (...) – k. 35, faktura vat (...) – k. 36 - 37, faktura vat (...) – k. 38, faktura vat (...) – k. 39, nota obciążeniowa z 18.06.2017 r.; 23.10.2017 r.; 24.01.2018 r. i z 05.04.2018 r. – k. 32, 29, 26, 20, przedsądowe wezwanie do zapłaty z 07.05.2018 r. – k. 40).

Pozwany nie zapłacił z tytułu powyższych dokumentów rozliczeniowych żadnej kwoty, uznając, że nie wiąże go z powodem żadna umowa (dowód: przesłuchanie pozwanego – k. 55).

Ustalenia stanu faktycznego w sprawie Sąd dokonał w oparciu o dowody przedstawione przez obie strony procesu, w szczególności dokumenty, których autentyczność nie była kwestionowana, a Sąd również nie znalazł podstaw do podważenia ich mocy dowodowej. Istotny fundament ustaleń w sprawie stanowią zeznania pozwanego, które potwierdzają przebieg zdarzeń, wynikający z dokumentów, a jako zgodne z doświadczeniem życiowym, zostały ocenione przez Sąd jako w pełni wiarygodne.

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo okazało się nieuzasadnione i jako takie podlegające oddaleniu w całości.

W niniejszej sprawie pozwany zakwestionował zawarcie przedmiotowej umowy, podnosząc, iż jej zawarcie zostało wymuszone przez przedstawiciela handlowego powódki, który wykorzystał nieporadność i brak rozeznania pozwanego. Zarzuty te – zdaniem Sądu – są usprawiedliwione.

Podstawę prawną rozstrzygnięcia stanowiły normy zawarte w ustawie z 10.04.1997 r. Prawo energetyczne (tekst jedn.: Dz. U. z 2012 r. poz. 1059 z późn. zm.), regulującej m.in. zawieranie i treść umów kompleksowych, w tym prawa i obowiązki stron nawiązanego w ten sposób stosunku prawnego, w szczególności w art. 5 ust. 3 powołanej ustawy, zgodnie z którym dostarczanie paliw gazowych lub energii może odbywać się na podstawie umowy zawierającej postanowienia umowy sprzedaży i umowy o świadczenie usług przesyłania lub dystrybucji tych paliw lub energii, zwanej dalej "umową kompleksową". Składnik umowy kompleksowej w postaci umowy sprzedaży obejmuje, po myśli art. 5 ust. 2 pkt 1 powołanej ustawy, postanowienia określające: miejsce dostarczenia paliw gazowych lub energii do odbiorcy i ilość tych paliw lub energii w podziale na okresy umowne, moc umowną oraz warunki wprowadzania jej zmian, cenę lub grupę taryfową stosowane w rozliczeniach i warunki wprowadzania zmian tej ceny i grupy taryfowej, sposób prowadzenia rozliczeń,

wysokość bonifikaty za niedotrzymanie standardów jakościowych obsługi odbiorców, odpowiedzialność stron za niedotrzymanie warunków umowy, okres obowiązywania umowy i warunki jej rozwiązania. Składnik umowy kompleksowej w postaci umowy o świadczenie usług przesyłania lub dystrybucji paliw gazowych lub energii obejmuje, po myśli art. 5 ust. 2 pkt 2 powołanej ustawy, postanowienia określające: moc umowną i warunki wprowadzania jej zmian, ilość przesyłanych paliw gazowych lub energii w podziale na okresy umowne, miejsca dostarczania paliw gazowych lub energii do sieci i ich odbioru z sieci, standardy jakościowe, warunki zapewnienia niezawodności i ciągłości dostarczania paliw gazowych lub energii, stawki opłat lub grupę taryfową stosowane w rozliczeniach oraz warunki wprowadzania zmian tych stawek i grupy taryfowej, sposób prowadzenia rozliczeń, parametry techniczne paliw gazowych lub energii oraz wysokość bonifikaty za niedotrzymanie tych parametrów oraz standardów jakościowych obsługi odbiorców, odpowiedzialność stron za niedotrzymanie warunków umowy oraz okres obowiązywania umowy i warunki jej rozwiązania.

Umowa kompleksowa jest umową dwustronnie zobowiązującą wzajemną. Oznacza to, że obowiązek świadczenia ciąży na obu stronach i jednocześnie strony zobowiązują się w ten sposób, że świadczenie jednej z nich ma być odpowiednikiem świadczenia drugiej. Przedsiębiorstwo energetyczne jest zobowiązane do sprzedaży lub dystrybucji energii, natomiast odbiorca ma obowiązek uiszczać opłatę za dostarczoną energię. Wskazana umowa jest umową o charakterze mieszanym (sprzedaży i świadczenia usług), której dopuszczalność wynika z zasady swobody umów (art. 353¹ k.c.).

Rozstrzygając o zasadności roszczenia powoda, Sąd miał na uwadze także regulacje prawne płynące z ustawy z 30.05.2014 r. o prawach konsumenta (Dz. U. z 24 czerwca 2014 r. poz. 827). Jak wskazują bowiem okoliczności sprawy, zawarte przez strony w dniu (...) umowa kompleksowa kwalifikuje się jako umowa na odległość w rozumieniu ustawy z 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (Dz. U. z 24.06.2014 r. poz. 827).

Zgodnie z art. 12 ust. 1 ustawy z 30.05.2014 r. o prawach konsumenta (Dz. U. poz. 827; dalej u.p.k.) najpóźniej w chwili wyrażenia przez konsumenta woli związania się umową poza lokalem przedsiębiorstwa przedsiębiorca ma obowiązek poinformować konsumenta w sposób jasny i zrozumiały m.in.

o głównych cechach świadczenia z uwzględnieniem przedmiotu świadczenia oraz sposobu porozumiewania się z konsumentem oraz wynagrodzeniu za świadczenie. Skutkiem niepodania wymaganych informacji jest uznanie praktyki rynkowej za zaniechanie wprowadzające w błąd (zob. art. 6 ust. 1 ustawy z 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym - Dz. U. Nr 171, poz. 1206 z późn. zm.; dalej: u.p.n.p.r. oraz M. Namysłowska, D. Lubasz (red.) Ustawa o prawach konsumenta. Komentarz, Warszawa 2015, s. 103).

Nie jest wykluczona ocena udzielania informacji przez przedsiębiorcę przez pryzmat przepisów o wadach oświadczenia woli. Według art. 6 u.p.n.p.r. nieuczciwą praktyką rynkową jest bowiem również wprowadzające w błąd zaniechanie polegające na pomijaniu istotnych informacji potrzebnych przeciętnemu konsumentowi do podjęcia decyzji dotyczącej umowy (tamże,

s. 111). Długa lista wymaganych informacji, jakie powinny być przekazane konsumentowi przed zawarciem umowy ma na celu zmniejszenie efektu zaskoczenia konsumenta. U podstaw tej regulacji leży wola zapewnienia ochrony słabszym uczestnikom tego obrotu, tj. konsumentom, jak i realizacja postulatów osiągnięcia możliwie najpełniejszej transparentności transakcji oraz zrównoważenie dysparytetu informacyjnego i wyważenie interesów obu stron transakcji w obrocie półprofesjonalnym (por. cytowane opracowanie, s. 137). Ciężar dowodu spełnienia obowiązków informacyjnych w przypadku umów zawieranych poza lokalem przedsiębiorstwa podlega szczególnej regulacji art. 24 u.p.k., według którego spoczywa on na przedsiębiorcy.

Z ustalonego w sprawie stanu faktycznego wynika, że pozwany S. C. podpisał umowę kompleksową z (...)nie będąc świadomym, na jakich warunkach ma odbywać się świadczenie usług i sprzedaż energii przez powódkę. Nie znał ani obciążających go kosztów, ani nawet nie miał świadomości, że umowa jest zawierana z innym operatorem od dotychczasowego.

Winę takiego stanu rzeczy ponosi powódka, albowiem jej przedstawiciel nie przekazał tych informacji pozwanemu, wprowadzając go w błąd co do istotnych warunków umowy. Z informacji przekazanych przez pozwanego w wiarygodny sposób wynika, że przedstawiciel powódki – po podpisaniu umowy – nie zostawił mu żadnych dokumentów, ani nawet danych kontaktowych. W ten sposób uniemożliwił pozwanemu zrealizowanie prawa odstąpienia od umowy, które gwarantuje mu treść art. 27 ustawy.

Zdaniem Sądu Rejonowego, mamy tu do czynienia z nieuczciwą praktyką rynkową polegającą na wprowadzającym w błąd konsumenta zaniechaniu, polegającym na pominięciu przy zawarciu umowy istotnych informacji potrzebnych konsumentowi do podjęcia decyzji dotyczącej umowy, a także naruszeniem art. 15 ustawy, poprzez naruszenie obowiązku przedsiębiorcy wydania konsumentowi dokumentu umowy zawartej poza lokalem przedsiębiorstwa lub potwierdzenia jej zawarcia, utrwalonego na papierze lub, za zgodą konsumenta, na innym trwałym nośniku. Okoliczności zawarcia umowy wskazują zarazem na naruszenie art. 12 ust. 1 pkt. 9 w zw. z art. 13 ustawy, poprzez naruszenie obowiązku poinformowania o sposobie i terminie wykonania prawa odstąpienia od umowy na podstawie art. 27 ustawy oraz udostępnienia formularza odstąpienia od umowy.

W ocenie Sądu niewystarczające było uzyskanie przez przedstawiciela powódki podpisów pozwanego pod tekstem oświadczeń, iż przed zawarciem umowy udzielono mu wyczerpujących informacji na temat warunków umowy. Zawarte w pkt 15 umowy oświadczenie, oznaczone „krzyżykiem”, z którego wynika, że pozwanemu została uprzednio doręczona kopia Zbioru Praw Konsumenta, a w związku z tym rezygnuje on z dostarczenia tej kopii przez Sprzedawcę, jest całkowicie sprzeczne z twierdzeniami pozwanego, z których jasno wynika, że takiego zbioru nie otrzymał, a skoro z przedstawicielem powódki miał do czynienia tylko raz – w dniu (...) – to nie mógł otrzymać tego zbioru uprzednio.

Twierdzenia pozwanego były dla Sądu przekonujące i zgodne z doświadczeniem życiowym, a z racji faktu, że nie zostały zaprzeczone przez powódkę (art. 231 k.p.c.) stanowiły dla Sądu miarodajną podstawę faktyczną rozstrzygnięcia.

Sąd przyjął zatem, że pozwany nie został w pełni poinformowany o wszystkich istotnych dla niego warunkach umowy oraz przysługujących mu prawach, został zatem faktycznie wprowadzony w błąd, choć podpisał oświadczenia, które temu przeczą. Zgodnie z art. 14 ust. 1 u.p.k. w przypadku umów zawieranych poza lokalem przedsiębiorstwa przedsiębiorca ma obowiązek faktycznie udzielić konsumentowi wymienionych informacji w sposób czytelny i prostym językiem, natomiast utrwalenie ich może nastąpić na papierze lub - jeżeli konsument wyrazi na to zgodę - na innym trwałym nośniku. Nie wystarczy więc jedynie pozyskanie podpisu konsumenta, że takich informacji mu udzielono - podpis konsumenta nie zastępuje obowiązku przedsiębiorcy, aby takie informacje faktycznie przekazać.

Sąd miał na uwadze, że w przedmiotowej sprawie mamy do czynienia z sytuacją, w której konsument nie został poinformowany o prawie odstąpienia od umowy. W takim przypadku prawo do odstąpienia od umowy wygasa po upływie 12 miesięcy od dnia upływu 14 dniowego terminu do odstąpienia. Jeżeli jednak konsument zostanie poinformowany przez przedsiębiorstwo o prawie do odstąpienia od umowy przed upływem wyżej wskazanego 12 miesięcznego terminu, termin do odstąpienia od umowy upływa po 14 dniach od udzielenia konsumentowi informacji o tym prawie. Podobnie sytuacja wygląda w przypadku umów zawieranych na odległość.

Skoro powódka powyższego obowiązku wobec pozwanego nie zrealizowała, to należy przyjąć, że od podpisania umowy termin do odstąpienia od umowy w ogóle nie rozpoczął biegu, a oświadczenie pozwanego złożone wobec powódki w odpowiedzi na przesłane faktury (por. przesłuchanie pozwanego – k. 55) należy uznać za złożone w terminie i skuteczne.

Niezależnie od powyższej oceny, na podstawie zebranego w sprawie całokształtu materiału dowodowego, Sąd doszedł do przekonania, iż powódka zawierając przedmiotową umowę wykorzystała swoją dominującą pozycję przedsiębiorcy wobec konsumenta, a także nieporadność pozwanego, co należy uznać za sprzeczne z gospodarczym przeznaczeniem

prawa i zasadami współżycia społecznego. Podkreślenia wymaga, że przez zasady współżycia społecznego (art. 5 k.c.) rozumie się ogół obowiązujących w stosunkach między ludźmi reguł postępowania, które za podstawę mają uzasadnienie aksjologiczne, a nie prawne. Odwołują się one do powszechnie uznawanych w całym społeczeństwie lub w danej grupie społecznej wartości i ocen właściwego, przyzwoitego, rzetelnego, lojalnego czy uczciwego zachowania. Zasady te obejmują nie tylko reguły moralne, lecz także obyczajowe (por. np. Z. Radwański (w:) System prawa prywatnego, t. 2, 2002, s. 240 i n.; M. Safjan (w:) K. Pietrzykowski, Komentarz, t. I, 2008, s. 327 - cytowane za komentarzem do art. 58 k.c. Andrzeja Janiak publ. w LEX).

W płaszczyźnie stosunków kontraktowych zasady te wyrażają się istnieniem powszechnie akceptowanych reguł przyzwoitego zachowania się wobec kontrahenta. Szczególne znaczenie mają reguły uczciwości i rzetelności tzw. kupieckiej, których należy wymagać od przedsiębiorcy - profesjonalisty na rynku, a mianowicie przestrzegania dobrych obyczajów, zasad uczciwego obrotu, rzetelnego postępowania czy lojalności i zaufania. Każda ze stron umowy powinna zatem powstrzymać się od wszelkich zachowań, które świadczą o braku respektu dla interesów partnera lub wywołują uszczerbek w tych interesach (por. wyrok Sądu Najwyższego z 22.06.2010 r., IV CSK 555/09, LEX nr 885035). Zgodność czynności prawnej z zasadami współżycia społecznego jest zagadnieniem kontekstu faktycznego, tj. okoliczności danego wypadku (por. wyrok Sądu Najwyższego z 09.10.2009 r., IV CSK 157/09, LEX nr 558611).

Przepis art. 58 § 2 k.c. przewiduje nieważność czynności prawnej w razie jej sprzeczności z konkretnymi zasadami współżycia społecznego. Do takiej oceny czynności prawnej może dojść ze względu na cel, do którego osiągnięcia czynność zmierza, rażąco krzywdzące działanie jednej ze stron, zachowanie nieuczciwe, nielojalne lub naruszające interesy osób trzecich. Konieczne jest dokonanie wartościowania zachowania z konkretnymi zasadami współżycia społecznego w kontekście skutku prawnego (por. wyrok Sądu Najwyższego z 03.02.2011 r., I CSK 261/10, LEX nr 784986).

Zdaniem Sądu orzekającego z taką sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie, a opisane wyżej działanie powódki narusza zasadę przyzwoitego zachowania się wobec kontrahenta, uczciwości i rzetelności kupieckiej, w związku z czym nie może zostać uznane za skuteczne i ważne. Tym bardziej, iż przedstawiciel handlowy miał świadomość, że ma do czynienia z osobą starszą, nierozeznaną w obrocie prawnym, nie będącą w stanie rozpoznać treści umowy, przedstawionej w formie gotowego formularza, zredagowanego za pomocą rażąco małej czcionki, kłopotliwej dla odczytania nawet dla młodej, w pełni sprawnej wzrokowo osoby.

W związku z tym Sąd uznał kompleksową umowę z (...)na dostarczenie i sprzedaż energii do mieszkania pozwanego za nieważną, wobec jej sprzeczności z zasadami współżycia społecznego (art. 58 § 2 k.c.).

Nawet jednak gdyby uznać, iż powódka swoim działaniem nie naruszyła zasad współżycia społecznego, to w ocenie niniejszego Sądu na podstawie przedłożonych dokumentów nie zdołała wykazać swojego roszczenia co do wysokości.

Należy zauważyć, że zgodnie z zapisami umowy (pkt 12), umowa nie mogła wejść w życie wcześniej aniżeli po skutecznym przeprowadzeniu procesu zmiany sprzedawcy. Tymczasem z materiału dowodowego niezbitnie wynika, że powódka – mimo, że dysponowała właściwymi pełnomocnictwami w tym zakresie, udzielonymi przez pozwanego przy podpisaniu umowy – nie dokonała wypowiedzenia umowy w imieniu pozwanego z (...) S.A. Umowa z dotychczasowym sprzedawcą i dystrybutorem niezmiennie trwała i pozwany uiszczał na jej rzecz bieżące należności za energię. Czyni to zresztą do chwili obecnej.

Stwierdzić w tym miejscu należy, iż warunkiem koniecznym dla uzyskania przez stronę powodową orzeczenia sądowego uwzględniającego zgłoszone

w postępowaniu cywilnym roszczenie jest udowodnienie faktów prawotwórczych dotyczących podnoszonych twierdzeń. Jest to ogólna zasada prawa cywilnego wynikająca z treści przepisu art. 6 k.c., zgodnie z którym ten kto

powołując się na przysługujące mu prawo żąda określonego świadczenia od innej osoby, jest obowiązany udowodnić fakty uzasadniające to żądanie.

Powód jako profesjonalista, od którego wymaga się staranności w wyższym stopniu, powinien ponosić wszelkie konsekwencje związane ze swoją niedokładnością, zaniedbaniem i niekonsekwencją. Mając na uwadze przywołany wyżej przepis art. 6 k.c., Sąd uznał, iż to rzeczą powoda było dążyć do zgromadzenia i przedstawienia Sądowi należytego rodzaju dowodów. Wszelkie zatem zaniechania podejmowania takich działań przez powoda, jego ewentualne zaniedbania i przeoczenia, stanowią zarazem wyraz woli strony powodowej i pociągać muszą za sobą niekorzystne dla niej skutki procesowe.

Mając na uwadze powyższe stwierdzić należy, iż powód nie wykazał swojego roszczenia nie tylko co do zasady, ale i co do wysokości.

Samo bowiem wystawienie faktur wobec pozwanego nie czyni go dłużnikiem powódki.

W tym stanie rzeczy, na podstawie przytoczonych wyżej przepisów, orzeczono jak w sentencji.